

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Часопис Волинської єпархії
Київського Патріархату

№ 6 (103) червень 2013 р.

23 травня у Волинській православній богословській академії відбувся круглий стіл «1025 років хрещення Русі: волинські реалії X століття», приурочений цій даті та 1050-літтю від дня народження рівноапостольного князя Володимира Великого (на світлинні інформаційної служби єпархії). Ініціатори заходу – ректор протоієрей Ігор Швець та доцент кафедри гуманітарних дисциплін Тетяна Лупій.

У засіданні взяли участь: митрополит Луцький і Волинський Михаїл, професор Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки і викладач академії Михайло Кучинко, доцент кафедри реставрації та реконструкції архітектурних комплексів Національного університету «Львівська політехніка» Юрій Діба, провідний науковий співробітник Волинського

краєзнавчого музею Олена Бірюліна, старший науковий співробітник Національної бібліотеки ім. В. Вернадського Ірина Ціборовська-Римарович, краєзнавець Микола Кушпа, спеціаліст відділу охорони пам'яток і культурної спадщини Луцького міськвиконкому Юрій Мазурик.

Присутні почули різні версії місця народження св. Володимира. Ішлося і про тогочасне становище східних слов'ян, їх релігійно-культурний стан. Спираючись на численні археологічні факти, науковці дійшли до висновку, що ймовірним місцем народження князя є село Будятичі на Волині (Іваничівський район).

Наприкінці учасники вшанували пам'ять відомого вченого Бориса Возницького в річницю його смерті.

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

Троїцька поминальна субота

Перед святкуванням Зіслання Святого Духа проходить Троїцька батьківська поминальна субота. Вона починається з вечора п'ятниці спеціальною службою – парастасом (з грецької – клопотання). Вся Православна Церква молиться перед Господом за своїх одвіку спочилих членів. Таким чином вони прилучаються до свята заснування Церкви Христової. Адже Дух Божий все в світі освятив: і живих, і померлих. Тому отці Церкви поминали своїх відійшлих у вічність батьків, братів і сестер.

Панахиди служилися ще в катакомбній Церкві, коли перші християни в Римській імперії були гнані. І слово «панахида» в буквальному перекладі з грецької мови означає «служіння вночі». Коли Церква стала вільною, виїшла з катакомб, то панахида стала службою за покійних. Із часом з'явилися особливі поминальні суботи у період постів.

Батьківською ж субота називається тому, що батьки ближче за всіх до своїх дітей. А поминають раніше тих, хто ближче по плоті. Звичайне поминання починається з покійних бать-

ків. Віруючі моляться за тих, що народили їх, прародичів, тому поняття «Батьківська субота» пов'язане з кровними узами. Близькі йдуть в інший світ із пристрастями, пороками, гріхами, тому православні в ці дні особливо просять у Господа, щоб Він помилював їх. У храми приносять милостиню: хліб, єлей та інше, пишуть поминальні записки з іменами покійних, щоб і священник, і вся громада спом'янули їх у молитвах.

18 червня – Блаженнішого Константина, митрополита Київського і всієї Русі

Після смерті владика Михаїла 1145 р. князь Ізяслав вирішив висвятити на митрополита Київського Кліма Смолятича, причому без згоди Вселенського Патріарха, як це було раніше. Не всі руські єпископи погодилися, але деякі, які хотіли догодити князю, висвятили.

Після Ізяслава київський престол перейшов до Юрія. Він не захотів мати митрополитом Кліма як незаконно висвяченого.

Вселенський Патріарх прислав митрополита

Константина, грека, відлучив від архієрейства й митрополичого престолу Кліма.

Через декілька років князь Юрій помер. Почалася велика незгода за великокняжий і митрополичий престол. Одні вважали архіпастирем Константином, інші вимагали повернути Клімента. Не дійшовши між собою згоди, попросили Патріарха прислати їм нового митрополита. Щоб припинити сварку, Вселенський Патріарх так і вчинив. Але блаженніший Константин, бачачи незгоду між князями, сам вирішив залишити митрополичий престол ще до приїзду нового владика. Він покинув Київ і виїхав у Чернігів до єпископа Антонія, який також був греком. Дорогою смертельно захворів. Відчувши свою кончину, високопреосвященний Константин написав листа і передав Антонію з умовою, що прочитає після його смерті. 5 червня 1159 р. листа відкрили, у ньому владика Кон-

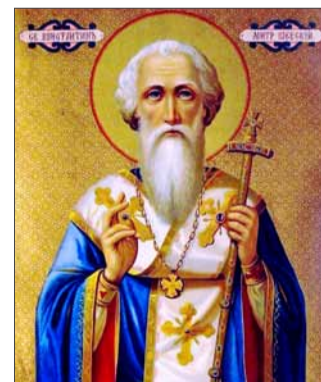
стантин заповідав не ховати його, а викинути тіло в поле для з'ясування псам: вважав себе винним у сварці князів. Єпископ Антоній показав це послання чернігівському князеві Святославу Ольговичу, який порадив виконати заповіт покійного. Так і зробили. Вивезли тіло в поле, де воно пролежало три дні, однак не піддалося тлінню.

У цей час в Києві було сонячне затемнення, піднялася буря, навіть стався невеликий землетрус.

Князь дуже злякався, наказав поховати архієрея з належною шаную. Тіло принесли в місто і з почестями віддали землі біля собору Святого Спаса.

Після того як тіло блаженного Константина було поховано, у столиці настав повний спокій. Усі, дивуючись тому, що сталося, славили Бога, Якому віддаємо хвалу нині й навіки.

Віталій КЛИМЧУК

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця найпопулярніша волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Вартість одного примірника з доставкою – 1 грн 48 к. (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – 91241. Архів основних публікацій «Волинських єпархіяльних відомостей», радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavia.volyn.ua

ПАЛОМНИЦТВА

БЛИЖЧЕ ДО НЕБЕС

Понад сорок прочан нашої єпархії вперше здійснили подорож до святинь Болгарії та Греції. Паломництво, яке відбулося 13–21 травня, організував володимирський районний декан протоієрей Євген Шевчук. З благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла це богомільля духовно окормлювали: помічник декана протоієрей Микола Гінайло, настоятелі парафій Апостола Йоана Богослова с. Зоря священник Віталій Іванів та Введення Пресвятої Богородиці с. Березовичі протоієрей Микола Баган.

Паломників вразила краса Болгарії, особливо монастир Рила, заснований у Х ст. святим Йоаном Рильським і його учнями. Тут зберігаються реліквії Болгарської Церкви.

Решту днів прочани присвятили Греції. У м. Солунь вони підносили молитви у храмах Великомученика Димитрія Солунського Мироточивого, Святої Софії (VII ст.), Святого Григорія Палами, Преподобної Феодори. У м. Верія – відвідали дзвіницю Апостола Павла, де він проповідував, скит Йоана Предтечі, монастир Богородиці Сумелійської з чудотворним образом «Панагія Сумела», у м. Суроті – обитель Йоана Богослова, де знаходиться могила афонського старця Паїсія Святогорця, моці подвижника і чудотворця ХХ ст. преподобного Арсенія Каппадокійського.

Знаковою подією було славлення воскреслого Христа, коли до волинської групи приєдналися православні Сербії та Румунії: у спільній молитві злітало різномовне «Христос воскрес!».

Чудове враження справили монастирі біля м. Каламбака. Їх ще називають «Метеора», тобто «вознесені в небо». На завершення богомольці вшанували величні святині на острові Корфу.

Валерія ЛЕСЮК. Світлина з архіву протоієрея Миколи ГІНАЙЛА

ДУХОВНА ШКОЛА

Випуск по-церковному

26 травня у Центрі християнського виховання дітей та молоді в Луцьку відбулось урочисте закінчення навчального року. З цієї нагоди директор Центру священник Андрій Ротченков відправив подячний молебень у храмі Всіх волинських святих Волинської православної богословської академії.

Дипломи отримали дванадцять випускників. Центр не щороку проводить випуск учнів, адже чим довше діти відвідують християнську школу, тим міцнішим буде фундамент їхніх душ.

Свято прикрасили виступи хорових груп Центру під керівництвом Богдани Гонтар та Надії Квашук. А театральна студія школи під орудою Олени Мороль приготувала цікаву

і змістовну виставу. На завершення батьківським комітетом для випускників було влаштовано солодкий стіл.

Також до цієї події 1 червня приурочили поїздку до Почаєва. Дорогою паломники співакали молитов та духовних пісень, переглянули повчальні фільми, ознайомилися з історією святині, дізналися про життя преподобних.

Як зазначив о. Андрій, за сприяння митрополита Луцького і Волинського Михаїла Центр християнського виховання дітей та молоді з нового навчального року буде розміщено в нових класах. Зараз там проводяться ремонтні роботи.

Валерія ЛЕСЮК. Світлина з архіву священника Андрія РОТЧЕНКОВА

СВЯТИНИ ВОЛИНИ

На околиці Жидичина

29 травня, на Переполовненні П'ятдесятниці, святкове Богослужіння відбулось у скиту Святого Духа чоловічого монастиря Святого Миколая Чудотворця, що в с. Жидичин Ківерецького деканату. Божевенну Літургію й подячний молебень, які очолив митрополит Михаїл, відправили з нагоди третьої річниці заснування скиту – місця більш суворого чернечого подвигу, що зазвичай закрито для паломників.

Із владикою співслужили декан монастирів єпархії, намісник жидиченської обители ігумен Константин (Марченко), настоятель скиту ієромонах Макарій (Дядюсь), намісники всіх монастирів єпархії та інше духовенство. До свята до-

лучилися студенти Волинської православної богословської академії, здійснивши пішу прощу до цієї святині. На запрошення ігумена приїхав хор із селища Млинів Рівненської єпархії.

В архіпастирській проповіді йшлося про швидкоплинність і цінність часу. «Не спокушайтесь! Присвячуйте час більше духовному, більше своїй душі!» – закликав високопреосвященний.

У подячному слові о. Константин наголосив на можливості й необхідності подвизання в розбудові обители, історія якої сягає тисячі років.

Орест ВЛАСЮК. Світлина інформаційної служби єпархії

БЛАГОДІЙНІСТЬ

Не лише моляться

На парафії Вознесіння Господнього в Горохові постійно збирають пожертви на лікування онкохворим дітям. Для цього в храмі, де настоятелем о. Андрій Сидор, установлено спеціальну скриньку.

Недавно священник передав 7200 грн для лікування у Варшаві трирічного Дениска Бурака. До цього долучився і благодійний фонд «Європейський вектор», переказавши рідним хлопчика 1500 грн. Душпастир просить усіх парафіян молитися за дитя Дениса, складаючи пожертви й надалі.

Валерія ЛЕСЮК
Світлина з архіву протоієрея Андрія СИДОРА

РОЗДУМИ

ЯК СТАТИ І ЗАЛИШИТИСЯ СВЯТИМ?

Відповідь на запитання в назві цієї статті особливо важливих труднощів у теоретичній площині не викликає. Щоб стати, бути чи залишитися святым, потрібно отримати Духа Святого від Бога Отця через Сина Божого. Про це говорить євангеліст Лука, передаючи слова Ісуса Христа, звернені до апостолів: «Отже, якщо ви, будучи злими, вмієте добрі дари давати дітям вашим, то тим більше Отець Небесний дасть Духа Святого тим, хто просить у Нього» (Лк. 11:13). Із цих випливає, що ніяких обмежень для будь-кого з людей в отриманні Духа Святого нема. Слід при цьому згадати Христа. Адже Він попереджав Своїх апостолів: чого б вони не попросили в Отця Небесного в ім'я Його – отримають (див. Ів. 14:13) Тож прохальна (благальна) молитва для отримання Духа набирає такої форми: «Отче Небесний, пошли мені Духа Святого в ім'я Сина Твого Єдинородного Господа і Спасителя нашого Ісуса Христа й не дай мені грішити, щоб Він не залишив мене».

При цьому потрібно пам'ятати про один суттєвий момент – просити в Нього потрібно з глибокою вірою та впевненістю, що отримаємо те, про що просимо: «Але нехай просить (кожний. – І. В.) з вірою, нітрохи не сумніваючись, бо той, хто сумнівається, подібний до морської хвилі, яку вітер здіймає і розвіває. Нехай не думає така людина одержати що-небудь від Господа» (Як. 1:6–7).

Крім віри, наша молитва повинна бути не тільки цілеспрямованою, але й наполегливою. Приклад такої наполегливості показав нам Яків-Ізраїль, який не відпустив Бога, доки Той його не поблагословив (Бут. 32:26). Таку ж стійкість і наполегливість у молитві проявили й багато інших святих, про яких ми нічого не знаємо. Отже, праведність та святість усіх угодників, починаючи від Пречистої Діви Марії, та й наша з вами, – це наслідок освячення Духом, Який спочатку зійшов на апостолів у П'ятдесятницю, день отримання старозавітного синайського законодавства та день з'явлення Духа Святого на єрусалимську громаду

перших християн, біля 120 чоловік (Діян. 2:1–4).

Тому часто апостол Павло у посланнях до різних громад братів-християн називає їх святими (напр., Рим. 8:27; 12:13; 16:16; 1 Кор. 6:1; 16:26; 1 Фес. 5:26; Евр. 13:24), а не такими, що тільки покликають до святості.

Після отримання Духа Святого необхідно докласти найбільше зусиль, щоб затримувати Його в собі та примножувати дари, плодоносячи діями Божої благодаті, діями добра та праведності, «стяжати Духа Святого», в чому й полягає, за словами преподобного Серафима Саровського, смисл і мета життя кожного християнина.

Але як утримати Духа, коли кожна людина постійно грішить? Усе ж таки не потрібно впадати у відчай через свої гріхи, які позбавляють нас Духа Святого. Згрішивши, людина повинна після щирого покаяння ще з більшою ревністю та наполегливістю знову просити Його в Господа.

Іван ВОЗНЕСЕНСЬКИЙ, м. Луцьк